

Farkas Arnold Levente

Méreg

*Lehetnék persze jó, de nem vagyok.
Értem búsulnak mind a jambusok.
Talán a test, a léleké, kemény.
Elfáradt már a remény is belém
vetni hitét, mint magvető magot.
A tisztességes átlag elfogyott.
Nincs semmi. Csak a semmi van.
Mi van, kérdezi halkán hajnalban
szavam a fény árnyékától. Talán
a csönd hangokkal telt, üres, kopott
bőrönd. Ha nővé változom, mint
tévedés a versben, jó
barátom lesz a kés.*

*Megszámolja a lépteit. Halott.
Talán a tisztességes átlagot
talpa alá szorítja még a füst.
Fél véka arany. Fél véka ezüst.
Lehettem volna kút mélyén a víz.
Kettő tagad. Elfut a többi tíz.
Hallal játszik a gyermek és a szűz.
Fejük fölött a galamb és a tűz.
Kevély kertben táncolnak angyalok.
A tizenegyedik sor én vagyok.*

*Mondatok állnak a vágyak szélén
a tisztességes átlag részvétén
kívül. Belül történik az emlék.
A férfi százhuszonkilencet lép.
A százharmincadik lépés előtt
kifacsarja az angyal a felhőt.
A végén még vicces leszek talán,
a csöndet pedig úgy fogom szaván,
hogy a fülem mellett elengedem.
Elfekszik a tájkép a versemen.*

*Az élet oly kevés.
Csatornaterhelés
lehetne rá a szó,
a nem kimondható.*

*Az élet tévedés.
Szívembe döfve kés,
talán ha meghalok,
akkor majd nem vagyok.*

*Az élet mérgezés.
Méreg a létezés,
ezért a jó halál
magával inhalál.*

*Időnként elfog valami keserű
félelem, pedig
a csatornaterhelés elkerülhető,
mert ha csatorna nincs,
nem terhelhető. A semmi
a legkönnyebb teher.
Gyermekkoromban láthatatlan
akartam lenni. A gyermekkor
elmúlt. A láthatatlan vágy
megmaradt.*

*Jeruzsálem és Róma között
van egy hely, amit nem látnak
az istenek. Félek a nyelvtől,
mint a csatornaterheléstől
vaskos háziasszonyok. Minden
nyugodt és bizonytalan. A fekete
tüdőbe fehér füst tapad. A dolgok
ugyanúgy történnek álmomban,
mint a valóságban. Fölösleges
felébredni. Talán én is azon
a helyen élek, ami az istenek
elől örökre rejtve van.*

*Szorongok
a szavaktól és a szavak
hiányától is. A csatornaterhelés
csak egy szó. Olyan, mint
a boldogság. Megfürdöm, hogy*

*a tisztaság illúziója ragyogjon
testemen. Elbújik az ujjak mögé
a szem. A feltámadást követeli
a tévedés.*

*Tegnap Szentendrén voltunk
a skanzenben. A fény
megvilágította az arcokat.
A csatornaterhelés volt a téma.
Jézus vízen jár. Csodálatosak
tévedéseink.
Mítosz és történelem,
ezt a két szót írtam fel
egy faház fafalára
faszénnel én.*

*Toporzékol a színésznő,
hisztisnek lenni nem szerep,
kék égen úszik sárga felhő,
megtapsolják az emberek.*

*A csatornaterhelés ha
megnő, fizetni kell elég
sokat, lehetne persze volna,
lenne, de a vágy csak emlék.*

*Elalél majd a színpadon,
felfogják őt erős karok,
azt suttogja halkán, hogy pardon,
rom vagyok, ránc tánca a homlok.*

Ecset Elek